

"Всеки един строи кораба на своя живот и сам по себе си светът е една огромна корабостроителница"–

Йордан Радичков

(Есе)

Защо живота ни е кораб, който сами си строим в този огромен корабостроителен свят?

Корабът е основата ни и ако не обърнем достатъчно внимание на качествено й изграждане, тя може да потъне заедно с нас. Тя ще е резултат от нашите действия, каквито и да са, те ще определят дали животът ни, тук, на земята, ще е толкова качествен колкото бихме искали. Едни от най-силните ни стремежи е да постигнем щастие в самия кораб, по време на плаване, стараяйки се то да ни отведе до далечни места... защото все пак това е в кръвта на човека — да достига недостигаемото.

Често срещаме хора, които си задават въпроса "Защо на мен?"

Ами вероятно не зависи от техния добър или лош късмет, нито от вещерски уроци, а пък още по малко поради Божието непримирение. Често свързват Бог със състоянието на техния кораб. При некачествен такъв, го обвиняват, пък при качествен, рядко го търсят за благодарност... без да осъзнават, че той предлага само добро и именно това можеш да получиш от него, а пък некачествената основа се получава точно заради тези наши грешни действия. Човека, заедно с тази висша помощ, може да премине границата на възможното. Не отричам властта му също над некачествените кораби, но там е малко по-различно, смятам, че това не ти го причинява Той, а понякога просто си отдръпва ръката и те оставя да се блъснеш в айсберга, точно

поради тази твоя идея да се изхитриш и да използваш по-некачествен волан, след съвета, на твой приятел, да използваш по-качествен такъв, само защото "било по-лесно". Всеки има време, в рамките на неговя живот, да сътвори кораба си. Ако погледнем светът отгоре, вероятно ще видим милиони малки човечета мъчейки се да построят корабчето си! Именно за това светът ни изглежда като корабостроителница.

По време на процеса, в повечето случаи, се съсредоточаваме главно над собствения ни плавателен съд и не забелязваме потъващите покрай нас хора. Не твърдя, че трябва напълно да се отдадем и да дарим повечето си материали на хора, които вероятно не биха го оценили, мислейки, че ти едва ли не си сънен/заблуден, заради това, че си занемарил своето и гледаш чуждото. Това би достигнало друга крайност, човек, който емпатизира в повече и, помагайки на отсрещния с неговия кораб, потъва със собствения си.

Смятам, че за по-пълноценен начин на живот трябва да намерим златната среда между тези две крайности, защото можеш да построиш сам самичък своя луксозен круизен кораб, обаче няма да е приятно живеенето в него, ако той се окаже пуст.

И... от кого се оказва, че зависи нашето щастие на кораба? На мнение съм, че не капитанът е бил виновен за потъналия "Титаник", а строителят, който е преценил големината за по-важна от издръжливостта му.